

PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC

T
E
S
T
A
M
E
N
T

CUVINTE
DE
FOLIOS

Din tinerețea sa și până la moarte, părintele Arsenie Papacioc L-a iubit pe Dumnezeu. Și ne-a învățat să îl iubim și noi, acolo unde trăim, fără să ne temem de mulțimea dușmanilor sau a ispitelor...

Editorul

Editura Areopag

06-92034-6-0

06-92822-8-1

Părintele Arsenie Papacioc

TESTAMENT

Cuvinte de folos

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului
și Sătmărilor

Editura Areopag
Editura Meditații
2011

și-a dat seama că, dacă nu îl lovește în cap, tot nu moare, și Mântuitorul e capul nostru și trebuie păzit cum își păzește șarpele capul. Nu fugi la Hristos, ai pierdut tot! Cine este Hristos? *Eu sunt Cel ce este*. El e totul. Deci de aceea să fim înțelepți ca șerpii. Dar acum am pus mâna pe vierme. Ce înseamnă că am pus mâna pe vierme? Mă rog să mă ia și pe mine în plimbarea lui. Să caut și eu viața. Sunt călugăr și, vă rog să mă scuzați, nu vă invit că sunteți neputincioși, dar, dac-ați îndrăzni, e cel mai mare lucru: călugăria.

„Nu-mi pare rău că sunt român”

(interviu realizat de monahia
Fotini și rasofoara Neonila)¹

¹ Apărut în revista *Atitudini*, nr. 5/2009, pp. 22-25.

X

– *Părinte, în această problemă mult controversată a cipurilor, în care oficialități atât statale, cât și clericale vin și ne spun că aceste cipuri nu aduc nicio daună persoanei umane, ce argument trebuie să invoce simplul credincios în fața lor?*

– Este foarte simplu. Eu vreau să mor o singură dată, nu de o mie de ori. Eu nu le accept, pentru că ar fi o moarte duhovnicească. Îmi aduc aminte, eram la închisoare și m-au luat din celula aia acolo și se știa că, de regulă, cel pe care îl lua nu se mai întorcea; și a început să se comunice repede prin morse pe perete că l-au luat pe părintele Arsenie. Dar, de fapt, mă chemase un colonel și ei credeau că mă omoară, și îmi dădeam seama cât de caraghioasă este lumea, când Mântuitorul spune: „Nu se mișcă fir de păr fără voia Mea.” În viață să ai o poziție pe linie. Adică drumul cel mai scurt între două puncte: nu ocolit, nici frânt, ci poziția de linie dreaptă.

Deci asta e poziția: să fii pe linia asta dreaptă mereu. Cât se poate să nu fii greu în spinarea celui care te duce, că cineva te duce. Și m-a întrebat colonelul acela: „Cum e cu Dumnezeu?” Zic: „Ce vreți să spuneți?” „Există sau nu există?” Și i-am răspuns: „Nu ți-e rușine! La întrebarea asta îți răspund mulți copii din școala primară.” Erau zece colonei acolo la Aiud. Și le mai zic: „Domnule, n-am vedea, n-am poetiza, n-am versui, n-am înțelege frumusețea, armonia lucrurilor, dacă nu am fi făcuți de cineva superior acestor mari calități.” Ei, dacă porcul nu cunoaște la portocale, degeaba îi prezinți o reclamă frumoasă, care e cu tentă occidentală și orientală. Nu e porc că-l taie la Crăciun, e porc că-l taie în fiecare clipă. Și apoi l-am întrebat: „Dar dumneavoastră de ce nu credeți? Ce argumente aveți? Eu sunt gata să mor pentru tot ce spun. Sunteți gata să muriți pentru tot ce spuneți? Că noi nu putem gândi, mișca spre înălțimi dacă nu pui și problema morții mai întâi.” Morții nu poți să-i faci o cafea, e o mare realitate pe care lumea o neglijează sau cel puțin știe că nu vine nici azi, nici mâine, nu se știe [când vine – n.n.]. Nu se

riscă când e vorba de veșnicie niciodată. Dacă e o punte peste o prăpastie, dar acoperită cu frunze, și vine unul și-ți spune „Domnule, nu te culca alături, că e prăpastie!”, dar un milion de inși spun „Nu-i adevărat!”, de care ții cont? I-am scris Preasfințitului Varsanufie: „Orice clipă poate să fie un timp și orice suspinare poate să fie o rugăciune.” Nu există un timp cât de scurt să nu poată fi controlat și binecuvântat de Dumnezeu. Și a fost întrebat Iisus: „Care-i calea?” „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Dacă nu e cale, nu e mergere. Dacă nu-i adevăr, nu-i cunoaștere. Dacă nu-i viață, nu-i viețuire. El era tot. „Eu sunt Cel ce sunt.” „Fără de Mine nu puteți face nimic.” Mă jupuiți, faceți ce vreți, dar acesta e adevărul! Nu accept să-mi pierd libertatea cu care m-a creat Dumnezeu pentru cipul vostru!

– *Cum să facem demersul, ca mărturisire în fața Cezarului?*

– În fața Cezarului să spuneți asta: „Omorâți-mă, că eu nu pot fără cruce!” Nu se poate fără cruce. Toată frumusețea Învierii Mântuitorului n-ar fi fost așa de grozavă dacă n-ar fi fost

J
crucea mai întâi. Nu vă înșelați! „Cine fuge de cruce fuge de Dumnezeu”, spune Sfântul Teodor Studitul. Nu se poate fără jertfă.

– *Părinte, statul acesta vrea să scoată Adevărul din oameni, vrea să le scoată oamenilor crucea și icoana din casă. Ce să facă monahii și duhovnicii și ce să facă poporul, când senatul s-a pronunțat pentru introducerea acestei legi a actelor biometrice?*

– Când vine lupul să te atace, ai libertatea să te aperi. Nu întindem mâna: „N-ai voie să intri!” Te lupți cu el, și poate să cadă el; ești în legitimă apărare. Trebuie să aperi adevărul, dar cu strategie, pentru că, dacă lupta este lipsită de strategie, te calcă în picioare. Noi suntem niște inși fără valoare, dar unitatea noastră poate avea. Noi ar trebui să ne bucurăm că trăim niște vremuri ca acestea de cruce. Vorbim mereu de cruce, dar crucea înseamnă să iei ce nu-ți convine. Trebuie apărat adevărul. Cuvântul acesta al Mântuitorului: „Fiți înțelepți ca șerpii...” De ce a ales jivina asta ca înțeleaptă? E odios, dar Hristos a spus-o cu rost. Șarpele, oricât l-ai tăiat, nu moare, dar dacă îl lovești în cap, moare. Și

J
capul este Hristos. Noi trebuie să-L păzim pe Hristos cu orice chip, să nu fie lovit. Că noi numai datorită capului trăim. El e Calea, Adevărul și Viața.

– *Vorbeați de strategie, cum să înțelegem strategia?*

– Să fim uniți, că, dacă ești singur, te calcă în picioare, dar dacă sunt mulți... Ei nu sunt proști. E un comandament pe undeva, de comandă lucrurile astea, în frunte cu dracul. I-am spus părintelui Justin că a dat bătălia prea devreme, dar eu nu am fost împotriva lui. Părintele Justin a tras un clopot și s-au trezit toți adormiții neamului. Bine a făcut! Dar cei de aici m-au dat la Radio Dobrogea, în tot felul, cum le-a convenit lor, așa încât eu să par că aș fi împotriva părintelui Justin. Dar i-am amenințat și eu și le-am zis că eu nu țin de Constanța, țin de București.

– *Dar cum să perceapă credincioșii faptul că purtătorul de cuvânt al Patriarhiei a spus că nu vede niciun pericol și că el e primul care își pune cip [în acte – n.n.]?*

4

– O mare greșeală tactică a făcut. O mare greșeală! Dar nu Stoica e sinodul și poziția Bisericii. Adevărul este unul singur; unde e adevărul, acolo e toată Biserica, nu e o fracțiune de Biserică. Dacă tu ești singurul care susții adevărul, toată Biserica e cu tine.

– *Sfinția voastră cum vedeți lepădarea prin acest cip?*

– Încă nu e lepădarea cea desăvârșită. Dar este începutul primejdios al acelei lepădări, din care nu vei mai putea ieși mai târziu. Deocamdată s-a arătat numai un 6, dacă înțelegeți, și mai urmează încă doi. Toate sunt bune – că se separă adevărul de minciună. Dar dușmanul, nu vedeți? Atacă tocmai lucrurile esențiale care țin de viața aceasta socială: pașapoarte, carnet auto, buletine. De aceea nu este acceptabil să intri în luptă fără gândul morții, al jertfei, al crucii. Or să mai cadă din noi. Cum o vrea Dumnezeu! Eu m-am pronunțat, bineînțeles, cu gând smerit, că nu sunt Mafalda: nu accept așa ceva! Căci bătălia s-a dat și de sârbi, și de greci, dar cu instituțiile s-a dat...

– *La noi știți cum e cu instituțiile...*

– Tu ești o instituție dacă stai bine în adevăr! Nu-mi pare rău că sunt român. Felul cum pui problema ar părea că românii sunt proști. Uite că nu sunt proști! Știu să reacționeze și mă bucur foarte mult, chiar dacă generația aceasta nu mai are forța generației trecute. Îmi amintesc pe vremea lui Carol al II-lea, eu am dat bătălia asta de jos. Eram de față când regele a vrut să pună mâna pe Garda de Fier ca organizație și oferea fel de fel de lucruri. Și Codreanu nu era de acord.

Noi nu eram ca niște politicieni. Eu eram un copil, la douăzeci și ceva de ani, doritor de luptă pentru frumusețea unui adevăr, în fruntea căruia se afla Arhanghelul Mihail. Eu eram împotriva sângerei. Dar nu contam eu. Eu eram un scui-pățel acolo, dar trăiam. Și uite că Dumnezeu nu m-a lăsat. Pentru că am învățat troparul Sfântului Arhanghel Mihail de când eram mic. Codreanu era un om cinstit, un mare erou. Am stat cu el mult de vorbă și am fost prin tabere, dar ne mai și contraziceam. Adică nu eram pentru poziția asta exclusiv militară într-o problemă și cu nuanță politică, dar și spirituală. Uite, vă spun o situație: cum era să-l dea jos pe regele Carol.